దృశ్యాలు

కె. వరలక్ష్మి

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

ఐదో అంతస్తు బాల్కనీలో కూర్చుని ఉన్నాడు ప్రభాకరమూర్తి. అతని ముందు విశాలమైన రోడ్డు. రోడ్డు కవతల అంతా దరీ లేని సముద్రం. గత రెండేళ్ళుగా సముద్రాన్ని అలా కళ్ళల్లో నింపుకుంటూనే ఉన్నాడు. నిరంతరం సముద్రం అలా రోడ్డుమీది కొచ్చి కెరటాల్ని వొంపి వెనక్కెళ్ళడం. విసుగు విరామం లేని చర్య.

ఈ భవంతిని నిర్మించినప్పటినుంచీ ఎన్నో ఏళ్ళుగా అతనెన్నడూ సముద్రాన్ని గమనించిందే లేదు. ఈ రెండేళ్ళుగా నిద్రపోయేటప్పుడు తప్ప గమనించకుండా ఉన్నదీ లేదు. ఎంతో ఇష్టంగా ఏ వ్యూ నుంచి చూసినా సముద్రం కనిపించేలా ప్లాన్ చేసి నిర్మించుకున్న భవంతి అది.

ఆ సముద్రంలాగే రెండేళ్ళ క్రితం వరకు విసుగు విరామం లేని పరుగుల జీవితం గడిపాడు మూర్తి. ఏనాడూ అతనికి వయసు గుర్తుకు రాలేదు. ఆ పరుగుల జీవితంలోని ఆనందాన్ని. దానివల్ల వచ్చిపడే సంపదని చాలా ఎంజాయ్ చేసాడు. ఉన్నట్టుండి ఉధృతంగా ప్రవహించే నదికి అడ్డుకట్ట వేసినట్లు అనారోగ్యం తనని సంకెళ్ళు వేసి ఆపేసింది. హాస్పిటల్ రిజిస్టర్‌లో చూస్తే గుర్తుకొచ్చింది నిరుడే తన వయసు డెబ్బైని దాటిందని.

అయితే ఏమైంది, ఇదో లెక్క కాదు తనకి. ఎంత డబ్బైనా ఖర్చు చేసి తిరిగి సంపూర్ణారోగ్యాన్ని పొందుతాడు. ఎప్పటిలాగే లేడిలాగా పరుగులెత్తుతాడు. అనుకున్నాడు. కాని, చిత్రంగా ఆ పరుగులకి కళ్ళెం వేస్తూ కాళ్ళు రెండూ పట్టేసాయి. ఎన్నెన్నో పరీక్షలు, ఎందరో డాక్టర్లు, ఏవేవో అర్థంకాని పేర్లు. మూడు నెలల హాస్పిటల్ వాసం ముగిసి వీల్ ఛెయిర్‌లో ఇంటికి చేరుకున్నాడు. ఇప్పుడిక ఆ చెయిర్ కున్న చక్రాలే అతనికి కాళ్ళయ్యాయి.

ఇంటికొచ్చిన తర్వాత ఆరునెలలపాటు మందులు మింగుతూ లేచి తిరగగలనని ఎదురు చూసాడు. క్రమంగా ఆ ఆశ అడుగంటిపోయింది. మింగిన మందుల సైడ్ ఎఫెక్ట్ వల్ల వెన్నెముక బలహీనమైపోయింది. ఒంట్లో ఓపిక హరించి పోయింది. అయినా మొండిగా వీల్ ఛెయిర్‌తోనే తిరగాలని చూసాడు. అతని వ్యాపారం అలాంటిది. నిరంతరం విమానాల్లో తిరిగినవాడు తిరిగినట్టే ఉండేవాడు.

కాని, కొడుకు రాహుల్ అతని సాహసాన్ని సమర్ధించలేదు. ఇక పరుగులు ఆపమన్నాడు. అన్నీ తను చూసుకుంటానన్నాడు. బైటికి కదలకుండా కట్టడి చేసేసాడు. మూర్తి భార్య కూడా కొడుకునే వెనకేసుకొచ్చింది.

"ఆ, పిల్లకాకి. వాడికేం తెలుసులే. కాళ్ళ బేరానికి రాకపోడు" అనుకున్నాడు మూర్తి, కాని, అలా జరగలేదు. మొదట్లో తన సలహాల కోసం వచ్చేవాడు. అన్నీ తండ్రితో సంప్రదించేవాడు రాహుల్ క్రమంగా అతని ప్రమేయాన్ని తగ్గిస్తూ వచ్చాడు.

'ఇప్పుడిక మూర్తి ఉత్సవమూర్తి అయిపోయాడు ' అని మూర్తి అనుకోని రోజు ఉండడం లేదు.

అతని బుర్రలో ఎన్ని ఆలోచనలు గింగిరాలు తిరుగుతున్నా అతని చూపులు మాత్రం సముద్రం మీదే నిలిచి ఉంటాయి. సముద్రంలో తిరుగుతున్న బోట్స్ మీద అతని చూపు అతుక్కుపోయింది.

ఎన్నిసార్లు తను బోటింగ్‌కి వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు. ఎన్నిసార్లు షిప్‌లో ఎక్కడికైనా ట్రిప్ వేస్తానని భార్య లక్ష్మికి మాటివ్వలేదు. ఇప్పుడిక అవేవీ సాధ్యపడవు.

క్రమంగా తన లోపలి ధైర్యం, స్పోర్టివ్‌నెస్ అడుగంటిపోయింది. అసంతృప్తి ఆవరించుకుంది. దానివల్ల కోపం, దిగులు అలుముకుంటున్నాయి. ఊహించని ఈ విపత్తు తనమీద ఇలా విరుచుకు పడుతుందని మూర్తి కలలో కూడా అనుకోలేదు.

ఈ మధ్య అతనికి మరో అనుమానం మొదలైంది, తన మాటను ఎవరూ ఖాతరు చెయ్యడం లేదని, డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర అతను ఏదో చెప్పబోతే ఎవరూ వినిపించుకోనట్టే ఎవరి సంభాషణల్లో వాళ్ళుంటున్నారు. కొన్ని విషయాలు అతనికి తెలియాలి అన్నట్టు చెప్తారే కాని అతని నిర్ణయాన్ని ఎవరూ అడగడంలేదు. కొన్ని విషయాలు తనకు చెప్పకుండానే దాటవేస్తున్నారని అతను గమనించాడు. ఒకటే పరుగుతో సంపాదించిన కోట్ల ఆస్తి తనను ఈనాడు ఆదుకోవడంలేదు. ఆ ఆస్తితో తనకేమీ అవసరం లేకుండా పోయింది. తనిప్పుడు కావాల్సినంత ఖర్చుపెట్టలేడు. అసలు తనకు డబ్బుతో అవసరమే లేకుండా పోయింది. అన్నీ వాళ్ళే చక్కబెట్టుకుంటున్నారు. తన చేతుల్లో డబ్బులుండవని తెలీడంవల్ల తన కేర్ టేకర్‌కి కూడా తనమీద గౌరవం పోయినట్టుంది.

తను బాగా ఉన్నప్పుడు నంగినంగిగా చేతులు నలుపుకుంటూ బక్షీస్ అడిగే బాలగాడు ఇప్పుడు తన దగ్గర డబ్బు ప్రసక్తి తేవడం మానేసాడు. చివరికి వంటలక్క వరాలమ్మ కూడా 'ఏం వండమంటారు?' అని అడగడం మానేసింది. డ్రైవర్ రాజు మాత్రం అప్పుడప్పుడు పలకరించి వెళ్తూంటాడు.

సముద్రంలో దూరంగా దిగంతం దగ్గర చిన్న గీతలా కనిపించిన ఓడ ఒకటి పైపైకి వస్తూ పెద్దదౌతోంది.

వేసుకున్న బట్టలనుంచి ఆడో మగో తెలీడం లేదుకాని, చిన్న పిల్లలిద్దరు ఒడ్డున ఇసకలో పరుగులెత్తుతూ ఆడుకుంటున్నారు. అక్కడికి దగ్గర్లో వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు కాబోలు వాళ్ళనే చూస్తూ కబుర్లు కలబోసుకుంటున్నారు.

థేంక్ గాడ్. కళ్ళద్దాలలోంచి తను అన్నీ చూడగలుగుతున్నందుకు. హఠాత్తుగా తన బాల్యం గుర్తుకొచ్చింది మూర్తికి.

ఇన్నేళ్ళుగా మరచిపోయిన బాల్యం.

ముందుగా పెద్దక్క గుర్తుకొచ్చింది.'ఒరే ప్రభా' అని పిలిచే పెద్దక్క. మూర్తికి ఇద్దరక్కలు, ఒక తమ్ముడు, ఒక చెల్లి. తల్లీ తండ్రీ వాళ్ళ పనుల్లో తీరికలేకుండా ఉంటే వాళ్ళ పెద్దక్కే అందర్నీ చూసుకునేది. స్నానాలు చేయించడం, అన్నాలు తినిపించడం, పాఠాలు చదివించడం ఆటలాడించడం, కథలు చెప్పడం, నిద్రపుచ్చడం. అందరూ ముఖ్యంగా తను పెద్దక్కను అంటిపెట్టుకుని తిరిగేవాడు. పెద్దక్క చెప్పే కథలు ఎంతో బావుండేవి. ఎప్పుడూ పుస్తకాలు చదువుతూ ఉండే పెద్దక్క నిద్రపోయేముందు రోజూ కథలు చెప్పేది. పెద్ద పందిరి మంచం మీద మధ్యలో పెద్దక్క అటు ఇద్దరు, ఇటు ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు చెల్లెళ్ళు. అక్క చెప్పే కథ బాగా వినపడాలని తనెప్పుడూ అక్క పక్కనే చేరేవాడు. ఒకోసారి మిగిలిన ముగ్గురూ ఏడ్చి గొడవపెడితే చీటీలు వెయ్యాల్సి వచ్చేది. ఆ చీటీలు తనే రాసి అన్నిటిమీదా తన పేరే రాసుకునేవాడు.

మూర్తి పెదవుల మీద నవ్వు పొంగింది.

'బాల్యం ఎవరికైనా మధురమైంది'అని ఎందుకంటారో అర్థమైంది. పదిహేనేళ్ళకే పెళ్ళిచేసి పంపించిన పెద్దక్క ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురుచూసేవాళ్ళు తాము నలుగురూ.

చిన్నక్క తాను చెప్తానని సిద్దమయ్యేది కానీ అవి ఎవరికీ నచ్చేవికావు. అసలు చిన్నక్కకి కథలు చెప్పడమే రాదు అని తేల్చేసాడొకసారి తను. చిన్నక్క ఉడికిపోయి పక్కనే ఉన్న రాగిచెంబుతో తన నెత్తిమీద ఒక్కటిచ్చింది. అప్రయత్నంగా తల తడుముకున్నాడు మూర్తి.

చిలిపి తగాదాల్లోనే ఎంతెంత ప్రేమలు! ఎంతెంత అభిమానాలు! పెదదై ఎవరి జీవితాలు వాళ్ళవయ్యాక ఆ ప్రేమలు అభిమానాలు ఎప్పుడింకిపోయాయో గుర్తుకు రావడంలేదు.

లేదు లేదు వాళ్ళు నలుగురూ తనకి ఉత్తరాలు రాసీ, తర్వాత కాలంలో ఫోన్లు చేసీ తనతో బంధాన్ని వదులుకోకూడదని చాలా ప్రయత్నించేవారు. తనే సంపాదన అనే బిజీలో కూరుకుపోయి వాళ్ళని పట్టించుకోవడం మానేసాడు. తనని చూడాలని వాళ్ళు వస్తే పలకరించడానికి తనకి టైముండేదికాదు. అన్నీ లక్ష్మి చూసుకుంటుందిలే అని వదిలేసేవాడు. తను కారుల్లోను వాళ్ళు కాలి నడకన తిరిగే వ్యత్యాసం వచ్చాక లక్ష్మి కూడా వాళ్ళని దూరం పెట్టింది. ఆర్థిక పరమైన అవసరాల కోసం వాళ్ళెవరూ చెయ్యి చాచి తన దగ్గరకి ఎప్పుడూ రాలేదు. వస్తారేమో అనే భయం లక్ష్మికి ఉండేది. వాళ్ళెవరి పిల్లల పెళ్ళిళ్ళకి, శుభకార్యాలకి వెళ్ళిన గుర్తులేదు తనకి.

ఎక్కడి వరకో ఎందుకు తన తండ్రిపోయాక తల్లి వచ్చి తమ ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు ఇంటికెవరైనా గెస్టులు వస్తే ఆమెని ఒక గదిలో పెట్టి తలుపు గడియ వేసేసేది లక్ష్మి. పల్లెటూరులో జీవించి, నలిగిన చీరల్లోనే జీవితం గడిపితే మాత్రం అమ్మకి ఆ మాత్రం గ్రహింపు ఉండదని తాము ఎలా అనుకున్నారు? కాదు కాదు, ఉంటే ఉండనీలే అని ఒక నిర్లక్ష్యం. ఆ మర్నాడే అమ్మ తన బట్టలు సర్దుకుని ఎందుకెళ్ళిపోయిందో తనకి తెలీదా? అవన్నీ తనకి తెలియకుండా జరిగిపోయాయని ఇప్పటికీ తనని తను మభ్యపెట్టుకోవడం ఎంతవరకు సమంజసం?

మూర్తి కళ్ళల్లోకి నీళ్ళొచ్చాయి. ఈ మధ్య ఎందుకో పిలవకుండానే కన్నీళ్ళు ఉబికి వస్తున్నాయి. భుజం మీది టవల్‌తో ఒత్తుకున్నాడు. ఇప్పుడు తన తల్లి లేదు. రెండో అక్కలేదు. మిగిలినవాళ్ళు ఎలా ఉన్నారో తనకి తెలీదు. తను ఇలా అయిపోయాడని వాళ్ళకి తెలుసో లేదో.

వాళ్ళ ఫోన్ నెబర్లు కూడా లేవు తన దగ్గర.

బీచ్‌లో పిల్లల ఆట ముగిసింది. తల్లిదండ్రుల్తో కలిసి వెళ్ళడానికి సిద్ధమయ్యారు. ఈ లోపల రోడ్డుమీద వెళ్తున్న వాహనాలన్నిటికీ చెయ్యి ఊపుతూ పగలబడి నవ్వుకుంటున్నారు.

అందులో అంత ఆనందం ఏముందో?

మూర్తి కళ్ళల్లోకి ఆనంద్మ పొంగి వచ్చింది.

అంతలో మరో దృశ్యం మీదికి అతని దృష్టి మళ్ళింది.

ఒక ఆడమనిషి తనంత పొడవున్న ప్లాస్టిక్ సంచి ఒకటి భుజాన్నేసుకుని రోడ్డు పక్కన దొరుకుతున్న ఏదో పనికిరాని పాతసామాన్లు ఏరుకుంటోంది. ఆమె కూతురు కాబోలు ఆరేళ్ళ పిల్ల రోడ్డుకి అవతలి పక్క ఏం దొరికిందో ఆనందంగా ఇవతలికి పరుగెత్తుకొస్తోంది. హఠాత్తుగా ఆటో ఒకటి ఆ పిల్లను రాసుకెళ్ళినంత వేగంగా వెళ్ళింది. మూర్తికి గుండె ఆగినంతపనైంది. ఆ పిల్లగాని తల్లిగాని అదేమీ పట్టించుకున్నట్టే లేరు. ఆ పిల్ల అదే వేగంతో వచ్చి తల్లిని వాటేసుకుంది. ఆనందంగా ఏదో చెప్తోంది. ఆ తల్లి వినిపించుకోకుండా ముందుకెళ్ళిపోతోంది.

చిన్నప్పుడు తను తల్లినలా వాటేసుకుంటే ఆమె చేస్తున్న పనిని పక్కన పెట్టి తన జుట్టు నిమిరి, బుగ్గలు పుణికి ముద్దు పెట్టుకునేది.

గుండెమీది నుంచి చేతిని తీస్తూ చూసుకున్నాడు మూర్తి. ముంజేతుల నిండా ముడతలు, అద్దంలో చూసుకుంటే ముఖం నిండా ముడతలు, ఈమధ్య డై వేసుకోక జుట్టంతా ఎప్పుడో ముగ్గుబుట్టైపోయింది. ఎంత ముసలివాడైపోయాడో తను.

మూర్తికి మళ్ళీ దుఃఖం పొంగిపొరలింది. ఎంతో దిగులుగా ఉంది.

హఠాత్తుగా కోడలు ప్రవీణ పిల్లవాణ్ణి వెంట పెట్టుకుని హరీబరీగా వచ్చింది. "పెట్టు పెట్టూ తొందరగా. తాతగారి కాళ్ళకి దణ్ణం పెట్టు" అంటోంది ఇంగ్లీషులో. వాడు ఫోన్లోకి చూసుకుంటూ ఏదో లోకంలో ఉన్నాడు.

"చెయ్యి పట్టండి" అంటూ చేతిలో అక్షతలు కొన్ని ఎత్తి పడేసింది. పన్నెండేళ్ళ పిల్లవాడు. ఫోన్ లోకి తప్ప మరిదేనికీ తలవంచని వాడి తలని బలవంతంగా రెండించులు వంచగలిగింది. మూర్తి అక్షతలు పైకి చల్లాడు. కొన్ని కోడలి తలమీదకూడా పడ్డాయి. ఆమె చికాకును కనపడనీయకుండా దులుపుకుంది. తిరిగి పిల్లవాడి రెక్కపట్టుకుని ఈడ్చుకెళ్తూంటే వెనకనుంచి అడిగాడు "ఏవిటమ్మాయ్ విశేషం ఇవేళ?"

"పండగ కదా ఈవేళ" అందామె. ఒక్క క్షణం ఆగి, 'ఏం పండగ' అంటాడేమోనని "వినాయక చవితి" అంది.

"ఎవరు తరుముకొస్తున్నారని అంతపరుగులు" అనుకున్నాడు మూర్తి. రెండేళ్ళ క్రితం వరకు తనూ ఇలాగే పరుగులు పెట్టిన విషయం మరచిపోయాడు.

సముద్రం మీద ఏదో పక్షులు గుంపుగా వాలి పైకి లేస్తున్నాయి.

'పండుగలన్నీ ఎప్పుడో వాట్సప్ మెసేజ్‌లకి పరిమితమైపోయాయి. నలుగురూ కలిస్తేనే కదా పండగ' అనుకున్నాడు మూర్తి. తన ఇద్దరు కూతుళ్ళు, మనవరాలు అంతే కొడుకు కూతురు భూగోళానికి అవతలి పక్క ఉన్నారు. పండగలకి పబ్బాలకి రాలేరు. తన బాల్యంలో పండగంటే ఎంత సందడి ఉండేది. మేనత్తలు, అక్కలు కుటుంబాల్తో రావడం, తలంట్లు, కొత్తబట్టలు, పిండి వంటలు, ఊరిమీద పడి తిరగడాలు, సినిమా హాళ్ళలో ఇరుక్కుని సినిమాలు చుడడాలు, అర్ధరాత్రి దాటేవరకూ కబుర్లు, ఎక్కడ చోటు దొరికితే అక్కడ పడి నిద్రపోవడాలు. ఎంత బావుండేది. వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయాక ఇల్లు చిన్నబోయి మళ్ళీ పండగెప్పుడొస్తుందా అని ఎదురు చూడడం తను కలిగినింటి అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని సిటీకి వచ్చేసాక రెండుసార్లు కాబోలు వెళ్ళగలిగారు తమ ఇంటి పండగలకి. అక్కడ లక్ష్మి తన వాళ్ళెవ్వరితోనూ కలవలేకపోయేది. పైగా అదంతా అనాగరిక పద్ధతి అని తేల్చేసింది. అలాంటి చోట్లకి వెళ్తే తన పిల్లలు చెడిపోతారు అని భయపడింది. ఆమె ఆస్తి అనే నిచ్చెన మెట్లెక్కి పైకొచ్చే ప్రయత్నంలో ఉన్నతను ఆమె అన్నదేదీ కాదని ఖండించలేకపోయేవాడు 'నేనూ అక్కడినుంచే వచ్చాను కదా!' అని అనలేకపోయాడు.

ఇప్పుడొకసారి కాలం వెనక్కి నడిచి ఒక్కసారి.. ఒకే ఒక్కసారి తన వాళ్ళందరితో గడపగలిగితే..

జనం సందడి తగ్గడం వల్ల సముద్రపు హోరు స్పష్టంగా వింపిస్తోంది.

హఠాత్తుగా గుర్తుకొచ్చింది. ఒకసారి తన తమ్ముడేదో ఆర్ధికపరమైన ఇబ్బందిలో ఉండి తనను సాయం అడగాలని వచ్చాడట. తను సరిగ్గా పలకరించలేదని అడగకుండానే వెళ్ళిపోయాడట. తర్వాత తల్లి చెపితే తెలిసింది. అప్పుడైనా తను 'అడగొచ్చుకదా, తనేమైనా పరాయివాడా' అనలేదు.

ఇంకోసారి తన ప్రాణస్నేహితుడింట్లో పెళ్ళికి వెళ్ళినప్పుడు తను తిరిగి వచ్చెయ్యబోతూంటే చెల్లెలు చొరవగా తన కారు దగ్గరకొచ్చింది పెద్ద బేగ్ నిండా బట్టలు సర్దుకుని "అన్నయ్యా, నాకు ఒంట్లో నలతగా ఉంటోందిరా, డాక్టరు పెద్ద హాస్పటల్లో చూపించుకోమంటున్నాడు. నువ్వొస్తావని, నీతో వద్దామని ఆగాను. మీ బావకూడా వెళ్ళి చూపించుకో అంటున్నాడు" అంది.

ఇలా చెప్పా పెట్టకుండా తీసుకెళ్తే లక్ష్మి ఎలా రియాక్టవుతుందో తనకి బాగా తెలుసు. "ఎక్కడికొస్తావ్?" అన్నాడు.

ఎంత మామూలుగా అందామనుకున్నా తన గొంతు హార్ష్ గా పలికింది. తన ముఖంలోకే చూస్తున్న చెల్లెలు అక్కడి చికాకును కూడా గమనించి దెబ్బ తిన్న పక్షిలా చూసింది. గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. అదే చివరిసారి తనామెను చూడడం. చిన్నప్పుడంతా 'అన్నయ్యా.. అన్నయ్యా' అంటూ తన వెంట వెంట తిరిగిన తమ్ముడు, చెల్లి అలా దూరంగా జరిగిపోయారు. లక్షి వచ్చింది. పండగ అలంకరణ కాబోలు పట్టుచీర కట్టుకుని నగలన్నీ అలంకరించుకుంది. "ఇంకా ఇలాగే ఉన్నారా పండగ పూట? రాహుల్ మీకోసం పొందూరునుంచి కొత్త పంచెలు తెప్పించాడు" అంటూనే "బాలా, ఎక్కడ చచ్చేవ్" అని అరిచింది. వాడు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"అయ్యగారికి స్నానం చేయించి కొత్తబట్టలు కట్టాలని తెలీదా?"

"తెలుసమ్మగారూ అయ్యగారే ఎప్పుడూ అలా సంద్రాన్ని సూస్తా ఉండిపోతారు. ఏటుందో మరి సంద్రంలో" అని గొణుగుతూ గీజర్ ఆన్ చెయ్యడానికి వెళ్ళాడు.

"పోన్లే చూసుకోనీ, ఎంత చూసినా ఇంక కొన్నాళ్ళేకదా. రాహుల్ బాబు సముద్రానికి దూరంగా కడుతున్న ఇరవై అంతస్తుల ఫ్లాట్స్‌లోకి మారిపోదామంటున్నాడులే" అంది లక్షి .

'అవునా, తనతో ఒక్కమాట కూడా అనలేదే'

అతనికి మళ్ళీ దుఃఖం పొంగి వచ్చింది. ఆసరా కోసమన్నట్టు ఆమె నడుముని చేతుల్తో చుట్టేసాడు.

"ఉండండి ఏంటిది? చీర నలిగిపోతుంది" అంటూ వదిలించుకుని దూరంగా జరిగింది.

అతనికి నీరసంగా, నిస్సహాయంగా అనిపించింది. గొంతు పెగుల్చుకుని అభ్యర్ధనగా అడిగాడు "లక్ష్మీ! మా వాళ్ళందర్నీ చూడాల్నిపిస్తోంది. ఒక్కసారి పిలిపిస్తావా" అన్నాడు. అంతలోనే అనుమానంగా "వస్తారంటావా?" అన్నాడు.

"ఏం, ఎందుకురారు? అసలే వాళ్ళు డబ్బు మనుషులాయె" అంది లక్షి .

" అయినా ఇప్పుడేమైందని? ఏమైనా అయితే ఎలాగూ తప్పదు" అంది వెనక్కి తిరుగుతూ.

COMMENTS